

af Kvindens Naadegaver i det kirkelige Arbejde, men at paa den anden Side den Mulighed er udelukket, at det regulære Præsteembede kan overdrages til Kvinder indenfor vor folkekirkelige Orden.

Den nyeste Tids Erfaringer har tilstrækkelig godtgjort, hvor stor Velsigelse der kan vindes gennem Kvinders Arbejde i Menighedspleje, Diakonissetjeneste, kirkelig Sygepleje og Børneomsorg, i det bevarende Arbejde for kvindelig Ungdom i Almindelighed og i fristelsesfulde Omgivelser og i Redningsarbejdet for faldne Kvinder. Der kan heller ingen Tvivl være om, at udviklede, kristelige kvindelige Personligheder vil have særlig gunstige Betingelser for at udøve Sjælepleje i Kvindefængsler og paa Hospitalernes Kvindeafdelinger. Hertil kommer deres frugtbare Arbejde i Missionens Tjeneste blandt Hedninger, Muhamedanere og Jøder.

Det maa derfor fra Kirkens Side ønskes, at den kvindelige Medhjælp vedblivende udnyttes og mere end hidtil udvikles i Kirkens Tjeneste til at beklæde bestemte Stillinger, f. Eks. som fast ansatte, men uordinerede Medhjælpere hos Hospitalspræster og Fængselspræster og hos Sognepræster, navnlig i Byer, for at deltage i den pastorale Omsorg for de syge, gamle, fattige og Børnene. Men dette, hvorom vel alle er enige, kun at Organisationen er forsømt, er noget ganske andet end at aabne Adgang for Kvinder til regulær Præstetjeneste eller, for at sige det kort og prægnant, til at modtage *gejstlig Ordination*.

Overfor dette sidste stiller der sig uovervindelige Hindringer i Vejen. Her hjælper det ikke at henvise til, at der er Kvinder, som er i Besiddelse af gode Talegaver, og som kunde gøre bedre Tjeneste paa en Prædikestol end mange Præster, eller at der gives Kvinder, som i Omsorgen for og Forstaaelsen af Menneskers aandelige Tarv kunde præstere større Ting end Gennemsnittet af vore Præster. Alle saadanne Undtagelser kan ikke faa Betydning for Spørgsmaalets principielle Besvarelse. At henvise til disse erfaringsmæssige Kendsgerninger eller til unægtelige Muligheder, hvormed Fantasier kan operere ud fra Kvindehjerterets Ejendommelighed, er i Virkeligheden at gaa udenom Sagens Kærne.

Sagens Kærne ligger i dette Spørgsmaal: Er Kvindenaturen, saaledes som den faktisk er givet fra Skaberens Haand, kommensurabel med de Pligter, som i vor Folkekirke er knyttede til Ordinationen, ja, ikke alene i vort Kirkesamfund, men til Kirkens Præstevielse i det hele og overalt?

Herpaa maa der svares med et bestemt Nej.

Der ordineres ikke og kan ikke ordineres til en enkelt eller til flere enkelte Sider af Præstegerningen, for hvilke netop Kvinder med aandeligt Virksomhedskald maa antages at være særlig velskikkede. Vi ordinerer kun og bør kun ordinere til Præstegerningen *som saadan*, med alle dens Opgaver i Ordets Tjeneste og Sakramenternes Forvaltning, i Kirken og udenfor Kirken, og til dens Udførelse efter en bestemt og i Hovedtrækkene faststaaende, uforanderlig Kirkeorden.

Med Hensyn til denne sidste maa man i denne Forbindelse især tænke paa den regelmæssige Tjeneste paa Søn- og Helligdage, som kun ganske undtagelsesvis tør svigtes, og paa den daglige Forpligtelse til at staa til Tjeneste for Menighedens Medlemmer overalt i Sognene, uanset Afstande, Vejrlig o. lign. Med dette for Øje maa jeg mene, at ingen samvittighedsfuld Ordinator kan præstevie Kvinder, ej heller nogen samvittighedsfuld og klart tænkende Kvinde melde sig til at lade sig ordinere.

Dette beror paa, at det hører til Kvindens *normale* Natur gennem alle de Aar, hvor Livsgerningen skal udføres kraftigst og frugtbarest, at være underkastet fysiologiske Vanskeligheder, der er regelmæssigt tilbagevendende og forbyder den fulde Udnyttelse af hendes Kræfter, navnlig i legemlig Henseende, men ogsaa for manges Vedkommende i mental Henseende. Det hører Præsteembedet til at skulle forrette offentlig Gudstjeneste *hver* Søn- og Helligdag. Men for Kvinder er det *normalt*, at dertil er hun af den nævnte Grund ikke i Stand. Og det hører Præsteembedet til at skulle kunne *til enhver Tid* for Sjæleplejens Skyld bevæge sig frit i Sognene, ofte tilbagelægge store Vejstrækninger, udholde Strabadser, overvinde Aarstidens, særlig Vinterens, Hindringer under Anspændelse af alle Legemets Kræfter. Men ogsaa herom gælder det, at dertil er